

Kommissarie Gustav Frank

Blåeld, änglavingar och blodnäva

En kriminalroman

Owe (LO) Liljeberg

Klockan hade passerat sex på morgonen när Anders Blomberg haltade över den våta gräsmattan. En vindstöt fick trädkronorna att gunga. Verkstadens korrugerade plåttak vibrerade och genererade ett metalliskt ljud som fortplantade sig genom luften. Plötsligt stannade han upp, vände sig om och skymtade en bil försvinna i riktning in mot Sala centrum.

Han satte sig ner på husets gråkalla betongtrappa. Adrenalinet pumpade, kroppen skakade. Tände den sista cigarettfimpen och knycklade ihop cigarettpaketet, riktade in sig på den rostiga plåthinken nedanför trappen men kastet missade med ett par decimeter. Sneglade på den omlindade högerhanden, blodet droppade ner på den spruckna betongen. Hammockens monotona gnissel fick honom att nicka till, cigarettfimpen trillade ner mellan byxbenet och strumpan på vänster fot. Han svor högt när smärtan nådde huvudet, knyckte till med benet och cigaretten seglade iväg över grusgången. Han hävde sig upp, stapplade fram till regnvattentunnan på gaveln och sköljde av ansiktet. Irriterade sig på verkstadsdörren som stod och slog, med en spark åkte dörren igen.

Mörka moln drog in från norr när han stängde ytterdörren till huset. Han gläntade försiktigt på sin systers dörr. Efter en stund vande han sig vid mörkret, den svarta rullgardinen höll emot morgonljuset. Doften av kroppsutsöndring slog emot honom. Under lakanet stack ett naket ben fram, som en svart solfjäder täckte hennes hår det vita kuddvaret.

Förr var det här syskonens gemensamma sovrum. Rummet låg vägg i vägg med föräldrarnas sovrum. Genom de tunna väggarna kunde han ofta höra sina föräldrar. I början gömde han huvudet under kudden. Han kunde inte förstå sin pappas stönande läten.

Sedan kom tystnaden och mammans suckar. Efter hand när han började inse ljudens betydelse tyckte han det var äckligt. De var för gamla, deras lekar tillhörde ungdomen. Syskonen delade rum långt upp i åldrarna ända tills huset byggdes till.

Anders ryckte till, en djup suck från Stina tog honom tillbaka till nuet. Han återvände till sitt rum, slängde av sig jeansen och den blodiga T-shirten på stolen bredvid sängen. Gäspade och kröp ner under täcket, efter någon minut somnade han. Med jämna mellanrum vaknade han, vände sig oroligt om. Kudden var blöt av svett, lakanet snodde sig runt hans kropp.

Plötsligt vaknade han till, gästrumsdörren slängdes upp

2

Asa Pettersson hade redan varit uppe en stund när hon hörde sirenerna på långt håll. Hon reagerade alltid vid åsynen eller ljudet av uttryckningsfordon. Tanken på vilka som drabbades skrämde henne. Framförallt hade hon svårt att se oskyldiga barn lida.

Hon suckade, konstaterade att ett regnoväder var på gång och stängde fönstret. Ryste till och drog morgonrocken tätt omkring sin nakna kropp. Den efterlängttade sommarvärmen ville inte infinna sig. Den här dagen som hon hade lovat Frida att åka ut på landet, besvikelsen skulle bli stor om hon inte fick träffa sin nya kompis Isodor. Dottern var uppslukad av det lilla gotlandsrusset som under våren fångat hennes hjärta. Skulle hon bli tvungen att ringa ägaren till stallet och avboka besöket? Hon bestämde sig för att avvakta några timmar.

Tittade in i det lilla sovrummet och konstaterade att Frida inte hade vaknat av sirenerna. Som vanligt kramade hon nallen hårt, tätt intill ansiktet. Åsa plockade upp täcket som låg på golvet och la det försiktigt över Frida som för en sekund öppnade ögonen för att sedan sjunka tillbaka till sömnen. Åsa gav henne en puss på pannan, stängde dörren och smög ut i köket och började göra i ordning frukost. Kaffe, två ägg och en rostad ostmacka åt sig själv, Frida ville ha kalaspuffar och en hård knäckemacka med ett tjockt lager Nutella. I väntan på att kaffet skulle bli klart satte hon sig ner i det senaste fyndet, en röd fladdermusfåtölj från 50-talet.

Tankarna sökte sig tillbaka till ungdomsåren. Hon hade tyckt om sin uppväxttid, hon gillade småstadsidyllen. Cykelavstånd till skolan, badet, idrottsplatsen och kompisarna. Smygrökning i parken och hängel med grabbarna på skolrasterna. Hon log vid tanken

på sin första riktiga kärlek, en bilskollärare som fick henne att ta några extra lektioner utanför den ordinarie arbetstiden. Hon kunde fortfarande förnimma lukten från Slitmanfabriken där hon jobbade som sekreterare året innan de la ned fabriken.

De ljusa tankarna förmörkades. Skilsmässan från Nils-Åke Danielsson hade inte varit smärtfri, även fast det var mer än fyra år sedan så ville han inte släppa taget. Efter trakasserier via mejl, Facebook och verbala hot hade han fått kontaktförbud. Hans labila lynne skrämde både henne och Frida och hans vistelser på psyket blev längre och längre. Varje gång han kom ut så lovade han att gottgöra henne, vilket istället hade motsatt verkan och hoten stegrades med tiden. Psykisk misshandel var svår att bevisa då ärren var djupa och osynliga.

Det hade gått så långt att hon inte svarade i telefonen om hon inte kände igen numret. Senast igår blev hon påmind när hon skulle gå ut och slänga soporna.

Bilen som stod parkerad en bit ner på gatan såg bekant ut. När han blinkade med ljusen hade hon inte tvekat, det var Nils-Åke.

”Frida vaken.”

Dotterns rop väckte upp Åsa till verkligheten. Hon torkade tårarna och gick in i sovrummet.

”Kommer älskling.”

3

Gustav Frank letade yrvaket efter telefonen. Han förbannade den bärbara telefonen som hade en förmåga att försvinna, speciellt på morgonen. Efter fyra signaler hittade han telefonen i diskstället. Han ryckte på axlarna.

”Ja, det är Frank.”

”God morgon.”

Han suckade när han kände igen polischefen John Lindkvists skrovliga röst.

”Försök kravla dig ur sängen, det är ett hus som brunnit ner bakom Strömsbacka återvinningsstation.”

”En brand?” Frank slängde yrvaket en blick på armbandsuret. ”Klockan åtta på min sista semesterdag, det är för helvete inte vårt jobb att släcka bränder?”

”Nej det kanske det inte är. Men nu råkar det vara en person som har blivit innebränd. Din semester tog slut i fredags och i morgon vill jag ha en rapport.”

Frank kände knuten i magen. Svetten bröt fram i pannan, handens insida kletade mot telefonen.

”Vet vi vem det är?”

”Nej, vi har inte fått något besked ännu. Dina kollegor, Berggren och Rosenius är redan på plats.” Lindkvist hostade, sedan blev det tyst... ”Du förresten, din kompis KK har varit gäst på polisstation nu på morgonen.”

”Vadå gäst?”

”Det var några ungtuppar som ville djävlas med honom så han agerade lite väl hårt. Enligt några vittnen läxade han upp en av grabbarna och föräldrarna anmälde honom för misshandel.”

Frank blundade och såg Lindkvists rödbrusiga ansikte och det

skeva leendet framför sig. Det var inte första gången konstnären Kåre Kindberg befann sig i polishuset.

”Är han anhållen?”

”Nej, det tror jag inte, ord står mot ord. Jag tänkte bara att du ville veta.”

Frank tryckte på avstängningsknappen, kisade mot kylskåpsdörren. Under en magnet hittade han KK:s årliga inbjudan till Galleri Nobel. Kommande fredag var det dags för vernissage. Han tittade på fotografiet som satt bredvid inbjudan. Kortet var taget i bastun, samma kväll de firade konstnärens 60-års dag. Frank brukade reta honom för likheten med Peps Persson. Den där magen kan inte vara nyttig för hjärtat, tänkte han och drog fingret över kortet. Klämde med händerna runt sin egen midja och konstaterade att semesterveckorna inte efterlämnat några synbara spår. Satte tillbaka kortet på kylskåpsdörren och kliade sig på ärret högt upp på högra kinden.

I förhoppning om att försöka landa Lindkvists ordergivning gick han rastlöst omkring i lägenheten. Två veckors semester satte djupa spår som enligt hans personliga diagnos måste läkas varsamt. Semestern som bland annat innehållit firandet av hans 45-års dag hade inletts med några dagar tillsammans med gamla kompisar i Stockholm. Men begivenheter som Stureplan och Sandhamn lockade inte längre. Konstaterade snabbt att han inte längre delade kamraternas livsvärderingar. I deras ögon hade han blivit en lantis, till på köpet polis. Han sågs som en svikare, en grönsaksodlare.

Han blev stående i steget. De gråsvarta pepitamönstrade tapeterna i vardagsrummet fick honom att må illa, hallens chockrosa strukturtapeter förstärkte det hela. Trerumslägenheten låg tre trappor upp på Ekebygatan, en hörnlägenhet med balkong ut mot Ekebydamms och Stadsparken. Han hade köpt lägenheten för ett halvår sedan av ett äldre par. Den inpyrda rökluften i lägenheten var en av orsakerna till att han lyckades med sitt prutförsök. De udda möblerna som tidigare stått magasinerade tänkte han inte byta förrän lägenheten renoverats.

Frank andades i handflatan, drog undan ansiktet och grimaserade. Efter en kall avrivning i duschen kände han sig mogen för polisjobbet. Satte på sig ett par slitna jeans och en nypressad vit skjorta till

den svarta linnekavajen. Han satte på en kopp kaffe, slängde in ett par kanelbullar i mikron. Ett ögonkast på det nytagna fotografiet på sängbordet fick honom att drömma sig tillbaka till sommarstugan vid Gäddeholm utanför Västerås där snickarna höll på att färdigställa den inglasade altanen som enligt tidsplanen skulle vara klar till midsommar. Maten var beställd, gästerna inbjudna.

Mikron pep till, bullarna var klara. Han slet sig från det pågående altanbygget. Med kaffekoppen i handen ställde han sig vid balkongräcket och tittade ut över Stadsparken. Svor högt när han såg att någon vällt hans favoritbänk på ända. Kaffet hällde han ut i balkonglådan. Förbannade sig själv att han svarat i telefonen. Besviket insåg han att det nu var skarpt läge som gällde.

Katten Roma jamade högljutt, en chokladfärgad siamesflicka som hade hamnat mellan stolarna vid skilsmässan från Monica. Nu väntade hon på att bli serverad på sin bestämda plats på diskbänken. Han pytsade upp mat så att det skulle räcka under dagen och gjorde rent kattlådan på toaletten.

Hans vita BMW 520 från 1988 stod på parkeringen på gården. När han körde ut på gatan satte han på Radio Rix, vevade ner sidorutan och nynnade med i refrängen till en gammal Bob Dylan låt. Plötsligt tvärnitade han, en hårsman från att tappa kontrollen över fordonet.

”Helvete!”

Det skiljde inte många millimeter från att han mosat en liten grå Fiat. Genom sidorutan skymtade han en äldre dams skräckfyllda ansikte då hon vinglande försökte parkera en bit ner på gatan.

Sala började vakna upp. Ett gäng ungdomar försökte springa ifatt en buss som precis lämnade busshållplatsen på andra sidan gatan. De genade över Stadsparkens gräsmatta och trampade ner en rabatt med högresta liljor. Han åkte till Coop och köpte Dagens Nyheter och en påse Stimorol. Innan han satte sig i bilen ringde han upp Ola Berggren.

”Hej, det är Frank.”

”Tjenare! Då var det slut på semestern vad jag förstår. Hela

gänget är här förutom du och Marcus. Men vad fan, missa sista dagen på semester är väl inte hela världen?”

När Ola slutat skratta fick Frank en beskrivning om brandplatsens läge. Han kastade telefonen på passagerarsätet. Klockan hade blivit fem i nio. Vid infarten till återvinningsstationen mötte han två brandbilar. Han hatade den djävulska elden, hettan, smärtan, lukten av bränt kött och förkolnade kvarlevor. Det knöt sig i magen på honom, en sur kaffesmak letade sig upp genom strupen. Bara tanken på bränder var en påminnelse om de två fotografierna som var uppställda i bokhyllan på kontoret. Från den större ramen blickade en ung kvinna rakt in i kameran. Vakna, glittrande ögon, läpparnas röda fuktighet plutade efter ömhet.

Elisabeth, hans första fru.

På det andra fotografiet log samma kvinna mot fotografen. I hennes knä satt ett litet spädbarn. Dopklänningen var ett arv efter mormor. Armarna var utsträckta, munnen vidöppen. Man kunde ana glädjen, nyfikenheten på livet.

Lene, hans dotter.

Det var februari 1999, de var nygifta och Lene hade precis fyllt ett år. Elisabeth och Lene skulle åka till Bergeforsen för att hälsa på mormor. Det var mörkt, snön vräkte ner. I en kurva dök plötsligt en långtradare upp. Enligt långtradarchauffören exploderade Saaben ögonblickligen, inget fanns kvar. Åren hade gått, men minnet återkom ständigt. Frågorna följde honom genom livet som en genomskinlig skugga. Tanken på nya barn försvann den natten, kraften att bära ett litet barn i sina armar utan att tänka på Lene fanns inte. Något år efter flytten till Sala hade han sprungit på den stora kärleken med förbundna ögon. Sprit kombinerad med kåthet hade fått honom att öppna både gylfen och plänboken. Giftermålet med Monica Lind blev lika kortvarigt som misslyckat. En svallande våg som snart planade ut. Äktenskapet varade knappt ett år, sen ville ingen av dem veta av varandra. Numera levde han ensam.

4

Det var inte svårt att hitta fram till förödelser, det var bara att följa röken som strök över trädkronorna. Energiska poliser höll nyfikna på behörigt avstånd, området fram till avtagsvägen var avspärrat med blåvita band. En kvinnlig polis kände igen bilen och släppte igenom honom. Regnet började falla när han parkerade bilen, han fick på sig en regnrock och stoppade i sig två Stimorol och slängde igen bildörren.

Munnen kändes torr, han hade svårt att svälja. På gårdsplanen stod fortfarande utryckningsfordon kvar. Han konstaterade att verkstan var nedbrunnen men att boningshuset hade klarat sig. Inne i ruinerna, under ett tältliknande skydd pågick ett intensivt arbete. Kristina Rosenius var inte svår att känna igen. Den gula overallen med den svarta texten Tekniker på ryggen lyste på långt håll, likaså hennes röda stövlar. På nedersta trappsteget till huset satt hans kollega Ola Berggren involverad i diskussioner med brandbefälet Nils Persson. Ola med den bleka hyn och det ständiga leendet. Frank kunde knappt minnas att han sett honom i andra kläder än de svarta jeansen och den kakifärgade fiskevästen. Ola var några år yngre än honom själv, men var betydligt större i omfång. Det rödlätta, kortklippta håret stod rätt upp med hjälp av gelé. De hade jobbat ihop sedan första dagen Frank kom till Sala. Trots att Ola, som var infödd salabo, jobbat längre än honom själv så var han den förste att gratulera Frank till tjänsten som tillförordnad kommissarie. Det enda privata de hade ihop var den årliga resan till Solvalla då de spenderade sina sparade pengar på Elitloppet. Ingen av dem var speciellt hästintresserad, för dem var en häst något stort med fyra ben. Spelet gav sällan några pengar utan enbart en förödande bakfylla.

Ola reste sig sävligt upp och tog på sig en svart regnrock över västen.

”Tjenare chefen, hoppas du har haft en trevlig semester. Du ska veta att jag bad polischefen att du skulle få stanna hemma, kanske var jag inte tillräckligt tydlig?”

Frank brydde sig inte om piken utan hälsade på brandbefälet innan han vände sig mot kollegan igen.

”Hej! Finns det någon misstanke om brott?”

Ola ryckte på axlarna och plockade fram sin anteckningsbok ur bakfickan. Smällde den mot låret utan att ta blicken från sin chef.

”Frågar du mig så tycker jag det ser ut som en olyckshändelse”, svarade Ola och bläddrade i anteckningsboken. ”Klockan 06.32 fick vi larmet, det var dottern som larmade. Fastighetsägaren heter Nils Blomberg som bodde här tillsammans med dottern Stina. Mamman är tydligen död sedan många år. Vidare var hennes yngre bror Anders, även kallad för Kvarnen, också här. Ola tystnade och tittade en lång stund på sin chef. ”Anders Kvarnen Blomberg för fan, ringer det ingen klocka i huvudet på dig?”

”Borde det göra det?”

”För några år sedan var grabben en stor fotbollstalang. Debuterade i Sala FF:s A-lag som 14-åring innan han via Västerås värvades till Örebro SK. Han spelade åtta matcher i svenska juniorlandslaget innan han bröt benet i en betydelselös match mot Kroatien. Tyvärr blev benet aldrig bra och en spikrak fotbollskarriär kroknade direkt.”

Frank ryckte på axlarna och sneglade över axeln på Ola och såg att Kristina var involverad i ett samtal med rättsläkaren Holgersson som jobbade på Rättsmedicinska i Uppsala men var bosatt i Sala.

”Vem är offret?” frågade Frank.

”Troligen gubben Blomberg”, svarade Ola. ”Ska vi gå och titta?”

Frank hostade, tvekade några sekunder innan han vände sig om.

”Vi avvaktar. Finns det några vittnen?”

”Nej, inte direkt. Hittills har vi hört åtta grannar och ingen tycks ha sett något ovanligt. Enligt ryktesvägen så var det en fest på Kungsgården som uppenbarligen urartade fram på småtimmarna och trädgårdsmästaren på gården påstår att både gubben Blomberg och grabben var synliga där under natten. Ägaren riksdagsmannen Wilhelm Carlberg bedriver tydligen en hemlig orden och vad

jag förstod så var det hela baletten med munkkåpor och fackeltåg. Fstedeltagarna har vi inga namn på men sällskapet kallar sig för Brödraskapet EB.”

”EB, vad betyder det?” sa Frank och gav Ola en lång blick

”Inte fan vet jag.” Ola blev röd i ansiktet och viftade med armarna. ”Men för helvete. Det var trädgårdsmästaren som berättade att det var en tradition på gården.”

Frank skrattade och gick fram till brandbefelet Persson som inte heller kunde hålla sig för skratt.

”Om vi återgår till verkligheten”, sa Frank. ”Vad säger du om det här Persson, olyckshändelse eller mordbrand?”

”Svårt att säga. Vi vet ännu inte vad som orsakade branden.”

Kriminalkollegorna gick en runda på tomten. Ola sparkade till resterna av en hammock som låg omkullvräkt på backen. En skällande hund jagade bort tre skrånande skator bakom en rostig släpkärra. Frank stannade ett ögonblick vid ett stenparti och tittade på flaggstången som sköt upp som ett spjut mot himlen. Han kliade sig på näsan och tittade sig omkring, riva rucklet och bygga nytt var hans första tanke när han granskade huset och tomten.

”Har vi koll på ytterområdet?”

”Vi har spärrat av området från avtagsvägen, samtliga personer runt avspärningarna är fotograferade. Vi hittade en cykel i diket där borta vid avtagsvägen som Kristina får kolla upp senare. För säkerhets skull har vi skickat upp några poliser i skogen och på andra sidan järnvägen och sen har vi två bilar som skannar av vägarna runt omkring.”

En tekniker gav dem klartecken att komma in i huset. Sida vid sida gick de upp mot huset och stannade framför trappen. Polis-teknikern pekade på några mörka fläckar på nedersta trappavsatsen. Frank böjde sig ned.

”Är det blod?”

”Troligen. Vi är klara därinne så ni kan gå in nu.”

En unken luft slog emot dem, Franks tidigare ingivelse att riva huset förstärktes. Slitna heltäckningsmattor på golven i hallen, bruna medaljongtapeter på väggarna. Han tittade in i köket, gri-

maserade när han konstaterade att köket uppvisade samma dystra färgkombinationer. Vitt kakel med påklistrade gula näckrosor, röda tapeter med stora vita blommor. Taket hade gulnat av cigarettrök och dålig ventilation. Krukväxten på köksbordet såg ut att törsta ihjäl.

Frank följde markeringarna på golvet med blicken. Från ytterdörren fram till telefonhyllan i köket fanns sotiga avtryck från nakna fötter. De konstaterade att det fanns blodspår från hallen fram till de två rummen som låg närmast hallen. I det ena rummet fanns blodspår ända upp i sängen. På stolen bredvid låg en hög med blodiga kläder. Väggarna pryddes av färgglada trycksaker. En ung fotbollspelare i den blågula landslagsdressen som Frank anade föreställde en ung Anders Blomberg när karriären fortfarande låg vidöppen.

Vid den andra dörren slutade blodspåret strax innanför dörren. Den neddragna rullgardinen la rummet i halvmörker. Frank tände lyset och gick in några steg i rummet. Sängen var obäddad. En bärbar datautrustning tog upp en stor del av skrivbordet under fönstret. Väggarna var kliniskt vita, en ensam röd ros hängde ner från rullgardinsstången. En svart spetsbehå hängde över stolsryggen på skrivbordsstolen, de matchande trosorna låg slängda på golvet.

De lämnade rummet och gick vidare. Dörren till rummet längst bort var stängd. Frank öppnade dörren, rynkade på näsan och tittade på Ola.

”Fy fan, varför måste det lukta om gamla människor?” sa han och fick associationer till sin egen farmor.

Frank gissade att det var pappans rum, mörkt och instängt. Sängen var obäddad, sängkläderna låg i stor hög på golvet. Ett par nötta filttofflor låg slängda under sängen. Garderobsdörren stod vidöppen, klädhängarna var tomma. På väggarna hängde två tavlor föreställande segelfartyg i sjönöd. Passar bra i det här rummet, tänkte Frank som ville lämna rummet så fort som möjligt.

Frank öppnade den sista dörren och tittade in i ett ordinärt vardagsrum. Han tände lyset och konstaterade snart att det inte fanns något av intresse. Han stängde dörren och gick uppför trappen till övervåningen.

”Kom ner”, ropade Ola. ”Det finns inget av värde däruppe i alla

fall. Det är bara en djävulsk röra överallt och som du kanske ser så finns det varken blod eller sotiga fotavtryck i trappen. Kristina vill att vi kommer ut till verkstaden.”

Regnet smattrade på presenningen som täckte resterna av den nedbrunna verkstan. Numrerade gula markeringar var utplacerade på marken. Lukten stack Frank i näsan. Kristinas sotiga ansikte sken upp, hon petade upp glasögonen som åkt ner på nästippen. Tog av sig kepsen, rätade till det uppsatta, roströda hårsvallet.

”Välkommen till verkligheten.”

Frank nickade åt Kristina och vände sig mot rättsläkaren Berit Holgersson som satt på huk framför en svart plastduk. Holgersson räckte bara upp till axlarna på Frank. Hennes fåriga ansikte visade inga skiftningar, den grå kortklippta frisyren stämde väl in på hennes bistra uppenbarelse. Enligt Frank var hon synonym med döden. Så fort det luktade mord eller grym död så dök hon upp som en skugga utan leende. Frank svalde, torkade bort en regndroppe som rullade ner på nästippen.

Holgersson spände blicken i Frank. Väntade ett kort ögonblick, fick efter hand ett stumt medgivande.

”Det är ingen vacker syn.”

När hon lyfte upp duken med en pinne knöt det sig i magen för Frank. Han tvingade sig att titta på liket.

”Fy fan!”

En meter framför fötterna låg en förkolnad människorest som för några timmar sedan uppvisat ett levande väsen med pulserande blod genom ådrorna. Håret, ögonen, ansiktet, kläderna, allt var borta. En förkolnad massa i en grotesk ställning. Syner han brottats med varje natt för igenom huvudet. Snabbt vände han bort ansiktet.

”Är det Blomberg?”

”Det kan jag inte svara på. Jag kan inte ens svara på om det är en man eller kvinna, gammal eller ung. Elden har verkligen gjort allt för att dölja identiteten på offret.” Holgersson ställde sig på huk och pekade med pinnen. ”Titta här, skallen har en liten fraktur i bakhuvudet.”

Frank var tvungen att stålsätta sig för att åter titta på liket. Han

hukade sig ner bredvid Holgersson. Offrets båda armar spretade uppåt, benen hade smält samman med underkroppen. Huvudet spände bakåt, käften var öppen. Han kunde inte avgöra om det var nuet eller om det var det förgångna som fångade hans blick. Klumpen i halsen växte, han blundade för att bilden på näthinnorna skulle blekas bort. Han tog tag i Kristinas arm när han reste sig upp.

”Fan också. Det ser ut som ett rop på hjälp. Ett skrik som fastnade i livets sista andetag. Inga smycken, ringar, halsband?”

”Nej, ingenting”, svarade Holgersson. ”Men om du tittade riktigt noga på offrets tänder så saknades en tand i överkäken”

Han hade inte tittat, för honom fanns det inget ansikte.

”Jag kan inte göra mer här”, fortsatte Holgersson och reste sig upp. ”Vi tar med kroppen till rättsmedicinska i Uppsala och sen får vi se om teknikerna på platsen hittar något intressant.”

Hon ryckte på axlarna och gick därifrån. Frank kunde inte förstå hur människor kunde ha detta som sitt dagliga arbete. Att ena stunden rota i dödens grymheter för att sedan gå hem till familjen och avnjuta en god köttbit. Han vände sig om mot brandteknikern Persson.

”Vet vi något om själva brandförloppet?”

”Det har varit ett snabbt förlopp. Det var en gammal verkstad och det fanns gott om brännbart material. Släckningen var besvärlig, vi var tvungna att få bort några gastuber först. Vi riktade in oss på boningshuset i första hand. Det tar väl någon dag innan vi är klara med det här stället.”

Kristina tog Frank i armen och gick åt sidan.

”Jag ska försöka plocka fram alla tänkbara journaler vi har på Nils Blomberg. Vi får väl förutsätta att det är han, eller hur?”

Frank nickade till svar.

”Vad gör vi nu?” frågade Ola och såg bekymrat på Frank som började få tillbaka färgen i ansiktet. ”Det är väl inte mycket vi kan göra här på platsen.”

”Ungdomarna”, svarade Frank. ”När kan vi höra dem? Det är ju förbannat märkligt med allt blod i huset, något måste ha hänt och det är det vi måste få ett snabbt svar på. Vi måste även ta reda på

allt kring gubben Blomberg, vänner och bekanta och försöka hitta någon tidslinje vi kan jobba efter. Vi hörs på mobilen om det är något.”

När Frank satte sig i bilen knackade Holgersson på den halvöppna sidorutan och flåsade honom rätt i ansiktet, andedräkten hörde hemma i dödens rike.

”Det var en sak som slog mig... Precis innan ambulansen for iväg hörde jag Anders Blomberg säga *Jag dödade honom*, vilket han upprepade flera gånger.”

5

Frank lämnade infernot bakom sig. Illamåendet kom tillbaka, magen kurrade och den sursöta smaken i munnen ville inte släppa. Han lyckades svänga in bilen på en liten avtagsväg, hann precis öppna dörren när magen tömdes tills gallan sved i halsen. Kroppen skakade när han torkade av sig på tidningen som legat i baksätet. I handsfacket hittade han en påse med minttabletter. Stoppade snabbt i sig två tabletter, slöt ögonen och lät tableterna sakta smälta i munnen.

Till slut tog han sig samman och körde bort till Kungsgården som låg i utkanten av Sala. Det gråvita tvåvåningshuset i sten med säteritak låg omgärdat av höga ekar och en granhäck. De två skorstenarna var utmärkande för byggnaden. Han stannade bilen på den krattade gårdsplanen framför huvudbyggnaden.

En mordbrand kopplad till en högt uppsatt riksdagsman som på helgerna bedrev ett avancerat rollspel med likasinnade är väl det sista moderaterna vill bli sammankopplade med, tänkte han. Han insåg eventuella följder om tidningarna fick suga i sig av det goda. Även om det skulle visa sig vara en olyckshändelse så ville nog inte det blåa laget bli omtalade i samband med händelsen.

Den svarta ekdörren på huvudbyggnaden öppnades i samma ögonblick som han klev ur bilen. En lång gänglig mansperson, iklädd stövlar och blåställ, kom ut på den breda stentrappen. Utan att se åt Franks håll började han halvspringa mot maskinhallen.

”Hallå där!” ropade Frank.

Personen stannade till och vände sig om. Han knyckte till med fingrarna och sköt iväg en cigarettfimp. På närmare håll såg Frank att det var en grabb i tjugoårsåldern.

”Hej, jag är kommissarie Gustav Frank, är Carlbergs hemma?”

Grabben sänkte blicken och hostade ihärdigt.

”Det finns inte en människa i huset. Jag tror de har åkt bort eller annars är de kanske på högmässan.”

”Vad heter du själv förresten?”

”Erik Evaldsson, farsan är trädgårdsmästare här på gården. Vi bor i längan där borta. Jag är bara här och hälsar på, i vanliga fall bor jag i Västerås.”

”Förresten, var det någon fest här på gården i går?” frågade Frank.

”Jag tror det, Carlberg brukar visst ha partaj vid den här tiden varje år. Själv var jag på fest hos några kompisar inne i centrum. De sa att de kört hem mig tidigt under kvällen.”

”För mycket festande kanske?”

”Ja, det var väl så.”

”Blombergs verkstad borta vid återvinningsstationen brann ner nu på morgonen, känner du till det?”

Erik vände bort ansiktet, vred på kroppen och stoppade ner händerna i byxfickan.

”Farsan berättade om det i morse, har ni hittat Nisse?”

”Nisse?”

”Ja, Nils Blomberg.”

Frank skakade på huvudet och gick tvärs över gårdsplanen mot huset där grabben pekat. Inifrån huset hörde han två röster försöka överrösta varandra, en manlig och en kvinnlig. Flera gånger ringde han på dörrklockan utan att få någon respons. Dörren öppnades till slut av en orakad man med kalt huvud, den nakna överkroppen blänkte av svett. Bilden av en vildvuxen skogshuggare fick Frank att ta ett steg bakåt.

”Ursäkta, jag söker Lars Evaldsson.”

”Det är jag, vem är ni om man får fråga?”

Frank tog fram polislegitimationen, viftade med den framför ansiktet på mannen.

”Kommissarie Gustav Frank.”

”Jasså!” sa Lars Evaldsson och ryckte på axlarna. ”Jag såg att du pratade med grabben ute på gården. Gäller det branden hos Blomberg?”

”Det kan man säga. Vad jag har hört av en kollega så hade du sett